

Klein Duimpje

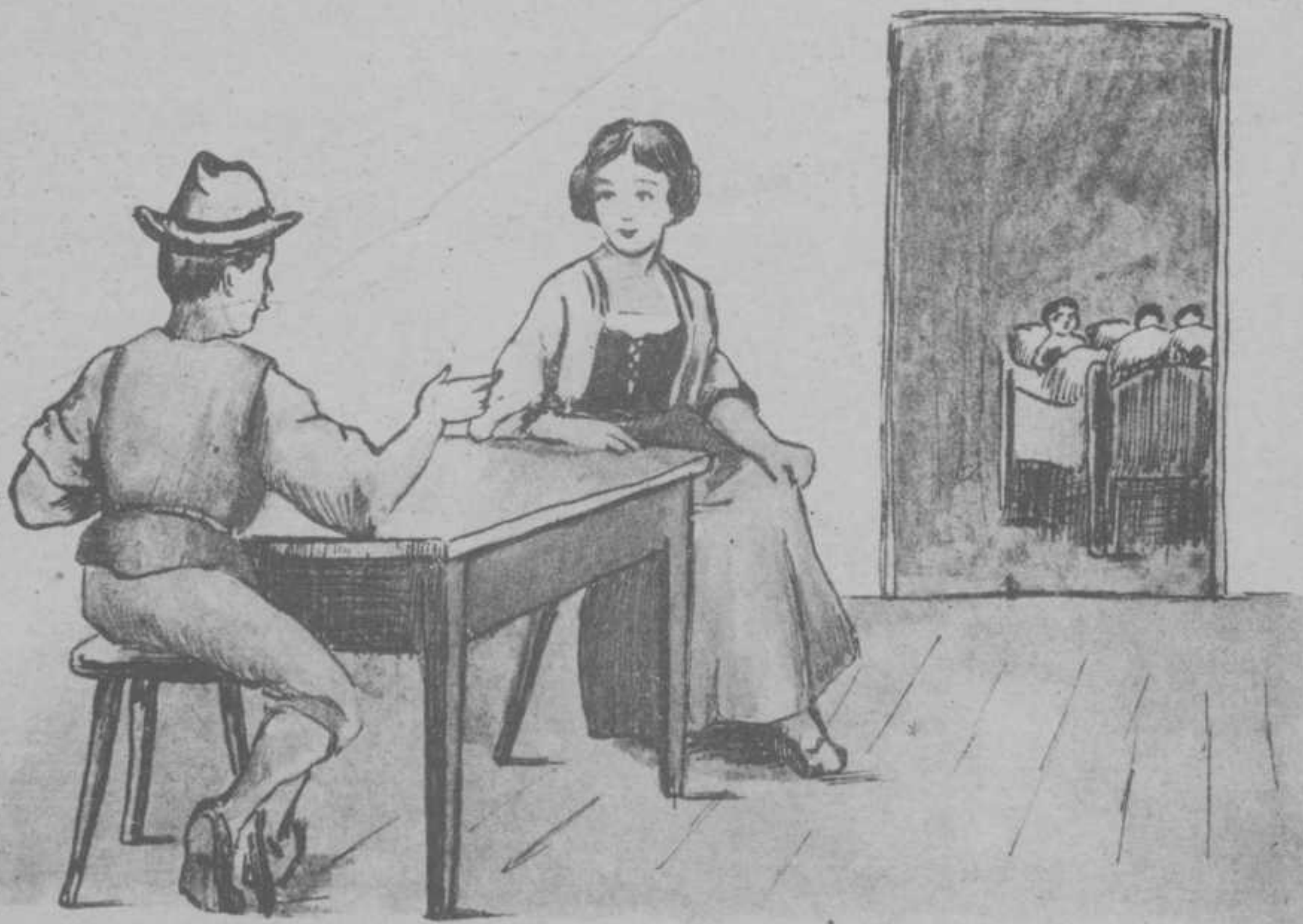
Klein Duimpje.

Er was eens een arme mandenmaker, die een vrouw had en zeven jongens. De jongste van de kinderen was niet grooter dan een vinger, daarom noemde men hem „Klein Duimpje”. Toch was hij de slimste en moedigste van alle broers.

Op zekeren dag, toen de vader vermoeid van het werk thuis kwam sprak hij: „Vrouw zoo gaat het niet langer. Ik heb geen geld meer om alle kinderen brood te geven. We moeten ze morgen maar diep mee het bosch innemen, ze daar laten staan en dan maar afwachten wat er verder met ze gebeurt.”

De moeder begon vreeselijk te huilen, maar zag ook wel, dat het zoo niet langer kon gaan; dus stemde zij toe, morgen de kinderen in het bosch te laten verdwalen.

Als vader en moeder echter geweten hadden, dat Klein Duimpje nog niet sliep, hadden ze zeker zachter gesproken. Die rakker had alles gehoord toen hij in bed lag en dacht: Wacht eens, morgen vroeg ga ik naar de beek en zoek daar kleine witte steentjes die ik onder het voortloopen aldoor op den grond laat vallen. Zoo kunnen we vanzelf den weg terugvinden.

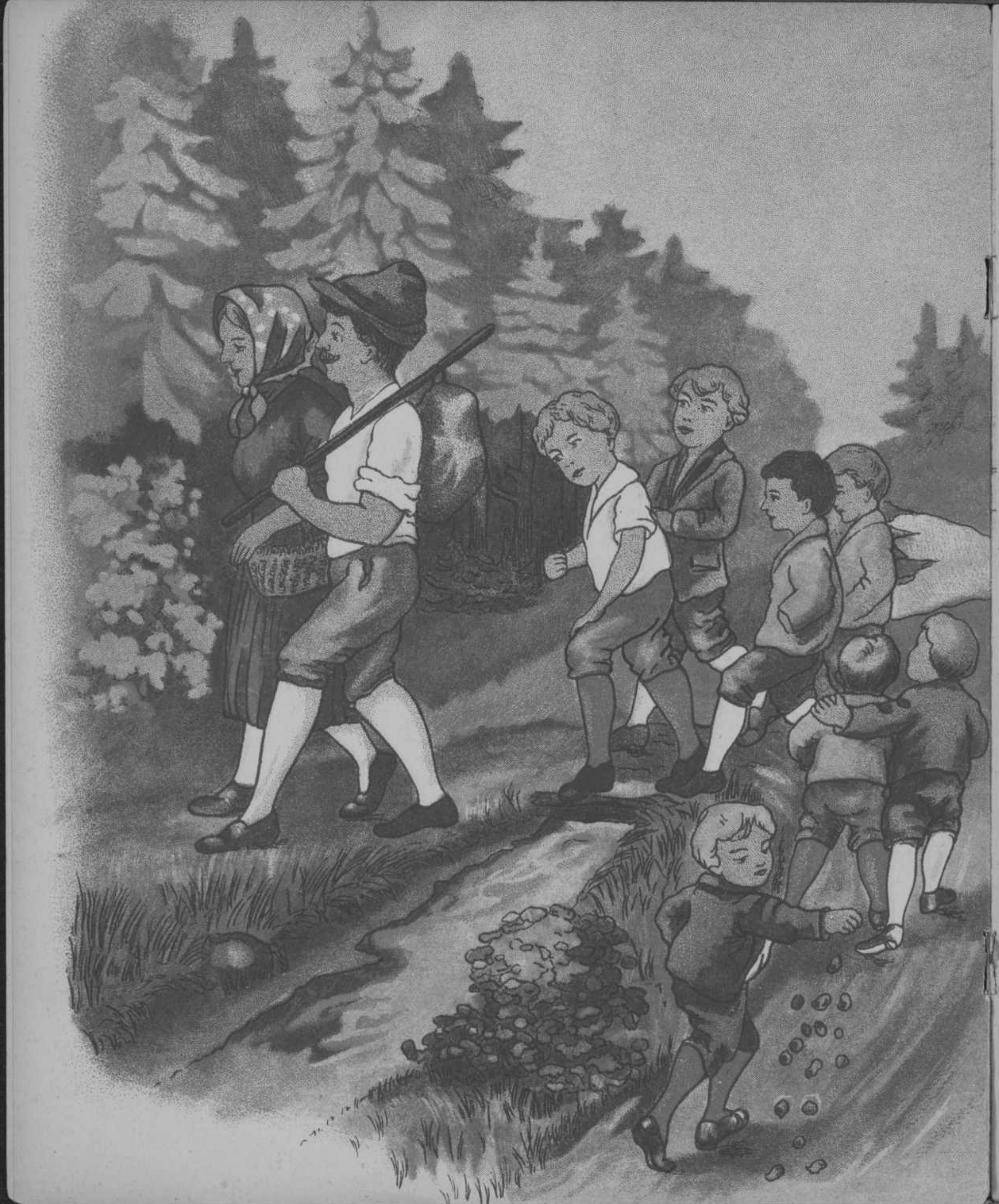

(In de VB?)

's Morgens vroeg liep Klein Duimpje al naar de beek om steentjes te zoeken en hij stopte zijn zakken zoo vol, tot er niets meer bij kon.

Eindelijk gingen ze dan het bosch in en ongemerkt bleven de ouders hoe langer hoe meer achter tot ze niet meer te vinden waren. 't Werd al donker en de broertjes begonnen te huilen. Opeens zei Klein Duimpje: „Kom broertjes, huil maar niet, ik weet den weg wel terug, want ik heb overal op den weg kleine witte steentjes gegooit.

Na een heelen tijd geloopt te hebben kwamen ze thuis. Vader en Moeder wisten eerst niet wat ze zagen, maar ze waren toch dol blij hun jongens weer terug te zien. Gelukkig had de vader juist geld gekregen en was er weer brood in huis.

Langen tijd ging het zoo voort en verdiende de vader weer voldoende geld, om voor hem en zijn kinderen te zorgen. Maar al spoedig was het weer het oude liedje: veel honger en geen geld!

Toen overlegden de armen ouders opnieuw, de kinderen mee te nemen naar het bosch. En omdat ze van Klein Duimpje hadden gehoord op welke manier hij den vorigen keer den weg had teruggevonden, sloten ze dien avond de buitendeur zoo goed, dat hij er niet uit kon komen. Maar het kleine ventje was toch niet verlegen en wist er wel raad op. Inplaats van den volgenden morgen zijn boterham op te eten, kruimelde hij hem in kleine stukjes en strooide die onder het loopen op den weg. En verder ging alles net zoo als den vorigen keer. Ze liepen weer diep het bosch in en toen het donker begon te worden, zagen de kinderen hun vader en moeder niet meer. „Wees maar stil”, sprak Klein Duimpje, „ik heb kruimeltjes brood gestrooid en zullen wij den weg wel weer opsporen.” Maar tot hun grooten schrik hadden de vogeltjes de kruimpjes brood allemaal opgepikt en konden ze den weg niet terugvinden.

Nu dwaalden de kinderen rond en kwamen hoe langer hoe dieper het bosch in. Eindelijk klom Klein Duimpje (die de eenigste van de broertjes was, die niet hilde) in een boom en riep: „Broertjes, in de verte zie ik een lichtje, misschien is het wel het hutje van vader en moeder. Laten we er gauw naar toe loopen.” En dat deden ze ook. 't Was niet het huisje van Vader en Moeder en toen ze aankwamen en aan de deur klopte, maakte een goedig uitziende vrouw hen open. Toen ze vroegen of ze in het huisje mochten overnachten zei de vrouw: „Jullie doet beter weer weg te gaan, want mijn man is een menscheneter en als hij thuis komt, zou hij jullie opeten. Ze smeekten echter de vrouw net zoolang tot zij ze mee naar binnen nam en de bevende kinderen onder een tafelkleed verstopten. Na een poosje kwam de reus thuis en riep uit: „Vrouw ik ruik menschen vleesch!” De vrouw lachte hem uit. Maar de reus zocht door alle kamers tot hij de kinderen vond die schreiend onder het tafelkleed uitkwamen. „Ha!” riep de reus, „dat is nog eens een fijn hapje! Die zullen wij lekker oppeuzelen!”

Zijn vrouw wist hem zoo te bepraten, dat hij de kinderen pas den volgenden morgen zou opeten. Toen ze de kinderen naar bed bracht zei ze: „Ik zal het raam openlaten, daardoor moeten jullie dan vannacht trachten weg te vluchten.”

Dienzelfden nacht klommen de kinderen, toen ze den reus hoorden snurken, uit het raam en daar het al lichter begon te worden, konden ze den weg gemakkelijker vinden.

't Zou hun echter weinig helpen, want de reus had zevenmijls laarzen, waarmee hij de kinderen gemakkelijk kon inhalen. Toen de reus dus bemerkte, dat de kinderen weggevlogen waren, deed hij zijn laarzen aan en ging de kinderen achterna.

Klein Duimpje zag hem in de verte al aankomen en verschuilde zich met zijn broertjes in een nauwe rotsspleet waar de reus niet in kon komen. Toen de reus op de plek kwam waar de kinderen zaten zei hij: „Nu heb ik jullie toch, want al kan ik niet bij jullie komen ik zal blijven wachten tot jullie er uit komen!”

Maar de kinderen kwamen er niet uit en doordat de reus moe was viel hij al gauw in slaap en snurkte net zoo hard als hij dien nacht gedaan had.

Toen Klein Duimpje dat hoorde, liep hij voorzichtig uit de rotsspleet en trok den reus zijn groote laarzen uit en deed ze zelf aan.

Vlug liep hij naar zijn broertjes en liet ze allen in een rij elkaar de hand geven, pakte zelf er één van bij de hand en begon toen te loopen, te loopen, zoo hard hij maar kon. Toen de reus wakker werd en ontdekte dat hij zijn laarzen kwijt was, bestond er geen kans meer voor hem, de kinderen in te halen. Die liepen, ja vlogen langs den weg en kwamen al spoedig in de buurt van hun huisje. Wat waren Vader en Moeder blij toen zij ze terugzagen! En omdat Klein Duimpje met de zevenmijls-laarzen veel geld verdiende als boodschapper van den koning, leden ze ook nimmer meer honger en gebrek in de woning van den houthakker.

DEN HAAG
SPUISTRAAT

Moderne

Dames- en Kinderkleeding